

De beving in Nepal zette alles stil...

Verslag van een sport- en spelproject in Kathmandu (2)

In Lichamelijke Opvoeding 3 lezen we het verhaal van twee collega's die in de Himalaya aan het werk gingen met kinderen in een tehuis dat wordt gerund door twee Nederlanders. Het plan is dit jaar weer een bezoek te brengen. Dan is er een zware aardbeving in Nepal. Hier het verhaal.

TEKST EN FOTO'S CORINE VISSER

Op 25 april 2015 wordt Nepal opgeschrikt door de zwaarste aardbeving in 81 jaar. De aardbeving van 7.8 op de schaal van Richter is verwoestend en kost veel mensenlevens. Ik houd mijn adem extra in bij dit nieuws door mijn vorige reis naar Nepal in 2014 waar ik samen met Christa Rietberg een sport- en spelproject heb opgezet voor kinderen in het Kiran namaste huis (*Lichamelijke Opvoeding 3*, april 2016).

Gelukkig krijg ik snel het positieve bericht dat alle kinderen, moeders en betrokkenen van het Kiran Namaste huis veilig zijn. Ook staat het huis nog overeind met gelukkig slechts enkele scheuren in de muren. Tegelijkertijd voel ik mij betrokken bij het land en bij de mensen. Deze klap brengt velen terug bij af: datgene

wat net was opgebouwd, is in één klap met de grond gelijk gemaakt. De hulp bereikt slechts een handje vol mensen en van het gros van de mensen is op zichzelf aangewezen. De wederopbouw verloopt heel traag in het land. Volgens cijfers van het Rode Kruis wonen een jaar na de aardbeving nog steeds ruim 4 miljoen mensen in tijdelijke onderkomens.

Op 31 maart vlieg ik met gemengde gevoelens wederom naar Kathmandu met maatje Wim Kwakkel. Hoe tref ik het land aan na de aardbeving? Hoe staat het project ervoor? Moet ik wel verder gaan in het sport- en spelproject terwijl de nood in het land veel groter is? Ligt de prioriteit nu niet bij iets heel anders: het weer opbouwen van huizen, bijvoorbeeld?

Na aankomst in Kathmandu en onderweg naar het hotel zijn restanten van de aardbeving te vinden in weggeslagen, leegstaande of gestutte gebouwen. Overal staan gestapelde bakstenen. Wat echter vooral opvalt is dat het leven weer op volle toeren doordraait zoals voor de aardbeving. De Nepalezen overleven door hun leven weer op te pakken en door te gaan. Ze bouwen letterlijk hun leven steen voor steen weer op.

Kort na aankomst gaan we naar het Kiran Namaste huis. De kinderen wachten ons weer verwachtingsvol op. Trots vertellen drie oudste kinderen dat zij examens doen. Eentje van hen wil leraar worden en een ander medicijnen studeren om arts te worden. Dit is waarvoor we dit project doen: ondanks alles wat er gebeurt met de aardbeving de moeders en hun kinderen een toekomst bieden in het land en zorgen dat educatie kan plaatsvinden.

De interactieve muur

In deel 1 van dit verslag in Nepal (*Lichamelijke Opvoeding* 3, april 2016) is geschreven over de multifunctionele muur die zou komen met interactieve muurtekeningen en klimgreepjes met de Himalaya op de achtergrond. De muur

is ondertussen prachtig blauw geschilderd en alles ligt klaar voor het aanbrengen van de klimgreepjes voor de boulderwand. De burens moeten alleen nog toestemming geven en aangezien het huis net verkocht is het wachten op de nieuwe burens. Geen multifunctionele wand nog.

We besluiten vervolgens om een kijkje te nemen in de materialenberging: alles ziet er nog netjes uit na twee jaar, goed om te zien! We hebben destijds de materialenberging ingericht met foto's erbij. Een van de oudere kinderen is nog steeds met trots 'hoofd berging' en bewaakt de goede inrichting heel zorgvuldig. Zelfs de hockeysticks worden op kleur weggelegd. De basis voor zorgvuldig materiaalbeheer hebben we twee jaar geleden gelegd en wat mooi om te zien dat de kinderen er heel zorgvuldig mee omgaan.

De populatie in het Kiran Namaste huis is iets aangepast. Er zijn relatief meer jongere kinderen tussen 3 en 5 jaar. We kunnen niet wachten om weer aan de slag te gaan. Het doel van het sport- en spelproject is dat alle kinderen zo veel mogelijk tegelijk actief kunnen bewegen op het buitenplein.

Aan de slag

Van de eerste tot de laatste dag zaten alle kinderen minimaal een kwartier voor aanvang op de trap te wachten. Geen kind uitgezonderd en dit terwijl ze vrijwillig mee mogen doen. We splitsen de groep elke dag in tweeën met jongsten en oudsten en beginnen elke ochtend anderhalf uur met een spelcircuit voor de jongsten.

We besluiten steeds in vijf stationnetjes te werken, zodat er zes kinderen per groepje zijn. Qua aantal is dit net overzichtelijk voor een groepje en kan elk kind in een ronde ook daadwerkelijk elke functie uitvoeren. We wisselen na tien minuten en doen als start elke ochtend een kringspel en een tikspelletje. "Reus wordt wakker" is hier veruit favoriet: een spel dat we in twee kringen spelen. Voor de beleving wordt hier de 'yeti bear' wakker geschud.

De vijf stationnetjes zijn deels herhaling van twee jaar geleden en deels nieuwe activiteiten. Met wat creativiteit hebben we extra kleuteractiviteiten opgezet zoals een freerunningparcours, boelbaan met twee banken en een skippyballenrace. Het wisselen van functies, wisselsystemen tussen lopers en tikkers zit er nog feilloos in bij de kinderen.

Peercoaching

De oudere kinderen hebben we ingezet om een groepje jongere kinderen te begeleiden, met als

belangrijkste begeleiding ook het actief meespelen, zodat de stafmedewerker de handen vrij heeft om rond te lopen en waar nodig extra begeleiding te geven. Wat we een energie bij de kinderen! Ongekend, van de eerste tot de laatste minuut. Hoe warm het ook is, tussentijdse pauzes benutten de kinderen niet en elke minuut bewegen zij met het zweet op het voorhoofd. De oudste kinderen helpen we met het leren begeleiden van de groepjes, aanpassen van de spelletjes waar nodig, zoals afstanden bij jongleren en mikken, regelen van functiewisselingen, hanteren van wachtplekken en wisselen tussen de spelletjes. De oudere kinderen voelen daarbij de verantwoordelijkheid om dit goed te regelen, moedigen de jongeren kinderen aan en spelen prima mee bij een spelletje. Bijkomend effect is dat de betere bewegers zich ook uitgedaagd voelen. De oudere kinderen kunnen immers de betere bewegers uitdagen in de rol van bijvoorbeeld tikker, loper, jager en draaier bij touwtje springen.

De staf schrijft weer driftig mee met de opdracht en regels van de spelletjes die vervolgens vertaald worden in het Nepalees.

Sleutels voor succes

De inrichting van het buitenplein en inzet oudere kinderen zijn twee grote succesfactoren. Het belangrijkste is dat we zowel tijdens het gerichte aanbod als het vrijspelen het buitenplein ingericht hebben in vakken waar kinderen verschillende dingen kunnen doen. Driewielers en skippyballen krijgen weer hun eigen hoek, het vrijspelen met de ballen een andere hoek, zodat de touwtje springers niet meer bang zijn om voor 'de slippers' gereden te worden of een bal tegen het hoofd krijgen. De inzet van de oudere kinderen zorgt niet alleen

voor rust en overzicht in de organisatie, maar heeft een dimensie extra in samenwerken met elkaar, verantwoordelijkheid nemen en waar nodig extra uitdaging te kunnen bieden.

Na twee weken stappen we het vliegtuig volaan weer in. Deze kinderen zijn op weg naar een toekomst waarin zij een eigen leven kunnen opbouwen met een toekomst voor henzelf en hun kinderen. In het Kiran Namaste huis worden stap voor stap zaadjes geplant die leiden tot die toekomst voor deze kinderen en hun moeders. Belangrijke aanjagers daarvan zijn Iet en Just Schilder en hun stafmedewerkers. ■

Kernwoorden:

internationalisering,
buitenland, Nepal,
samenwerking.

Contact:

corine.visser@kvlo.nl